

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/153/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5123235404
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5123235404.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, o návrhu žalobcu: Gawaplast Slovakia, s.r.o., so sídlom Záruby 1, Bratislava, IČO: 35 896 051, zastúpený: Advokátska kancelária LAWYALTIE, s.r.o., so sídlom Heydukova 12, Bratislava, IČO: 47 254 165, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária BURIK s.r.o., so sídlom Svetozára Hurbana Vajanského 2, Martin, IČO: 52 804 364, na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 49C/69/2023-84 z 12.10.2023, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie mení tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamieťa.

Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie podľa ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d/, § 343 ods. 1, 2 CSP nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému zakázal scudziť, previesť vlastnícke právo, zaťažiť právom tretej osoby CKN parcelu č. 2601, č. 2602, rodinný dom súp. č. XXX postavený na CKN parcele č. 2601, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. E., a to odo dňa vykonateľnosti uznesenia do uplynutia 60 dní od právoplatného skončenia trestného konania vedeného v súčasnosti v štádiu predsúdneho konania na OR PZ v Čadci pod dozorom Okresnej prokuratúry Žilina č. k. 1 Pn 845/23 na podklade trestného oznámenia žalobcu zo dňa 17.08.2023 (I.). Súčasne rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2. Po oboznámení sa s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s predloženými listinnými dôkazmi dospel k záveru, že tento je dôvodný, keďže mal osvedčenú potrebu neodkladnej úpravy pomerov vyplývajúcu z dôvodnej obavy žalobcu, že môže dôjsť k zmene vlastníka nehnuteľností, ktoré vlastní žalovaný, resp. môžu byť zaťažené právom tretej osoby, čo môže viesť k ohrozeniu exekúcie v prípade, ak sa v trestnom konaní preukáže, že žalovaný spôsobil žalobcovi škodu tým, že úmyselne vykonával opatrenia na znižovanie majetku spoločnosti CALORIM Sk, s.r.o. za účelom neuspokojenia pohľadávky žalobcu. Z rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 22T/5/2023 z 19.06.2023 mal osvedčené, že žalovaný sa podieľal na opatreniach smerujúcich k znižovaniu majetku tejto spoločnosti, keď konateľ spoločnosti (otec žalovaného) previedol na žalovaného v období od 11.01.2017 do 27.04.2017 sumu 12 290,- eur, v období od 23.01.2017 do 17.03.2017 previedol na žalovaného hnuťelný majetok v hodnote najmenej 46 700,- eur. Z listu vlastníctva mal osvedčené, že v súčasnej dobe je žalovaný vlastníkom dotknutých nehnuteľností a na tomto je vyznačená plomba V 6943/2023, a teda k predmetným nehnuteľnostiam prebieha na okresnom úrade, katastrálny odbor konanie o zriadení záložného práva. Rovnako mal osvedčené, že žalobca 23.08.2023 podal na žalovaného trestného oznámenie o podozrení z trestnej činnosti a v súčasnosti OR PZ v Čadci, odbor kriminálnej polície vykonáva procesné úkony spojené s podaným oznámením. Vzhľadom na vyššie

uvedené mal osvedčené, že sú kumulatívne splnené obidve podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, a to hodnoverné opísanie skutočností odôvodňujúcich dôvodnosť nároku žalobcu a uvedenie skutočností, ktoré odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, a preto návrhu vyhovel. Ďalej uviedol, že nenariadením neodkladného opatrenia by v prípade úspechu žalobcu v trestnom konaní aj v časti uplatneného nároku na náhradu škody mohlo dôjsť k zmareniu výkonu súdneho rozhodnutia, resp. k ohrozeniu exekúcie, a navyše, v prípade prevodu vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam na iný subjekt, resp. zaťažením nehnuteľností v prospech inej osoby by došlo k výraznému sťaženiu pozície žalobcu v súvislosti s exekúciou. Účelom nariadenia neodkladného opatrenia je aj prevencia, aby nebol daný priestor na vykonanie úkonu, ktorý by vytvoril nezvratný alebo ťažko napravitelný stav pre stranu, ktorá sa na súde domáha ochrany svojho nároku. Sledovaný účel, ktorým je ochrana veriteľa, aby (prípadná) exekúcia nebola ohrozená, sa nedá dosiahnuť zabezpečovacím opatrením podľa § 343 ods. 1 CSP, nakoľko v čase rozhodovania súdu o podanom návrhu je na predmetných nehnuteľnostiach už vyznačená plomba, čo znamená, že zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia by bolo len záložným právom v poradí nasledujúcim po záložnom práve, ktorého vklad je predmetom súčasného katastrálneho konania a v prípade zriadenia záložného práva nariadením zabezpečovacieho opatrenia by mohlo zaniknúť výkonom záložného práva prednostným záložným veriteľom, ktorý bude zapísaný na predmetný list vlastníctva, na základe prebiehajúceho vkladového konania (§ 151ma ods. 3 OZ). Neodkladné opatrenie nariadil v trvaní do uplynutia 60 dní od právoplatného skončenia trestného konania za účelom vytvorenia priestoru žalobcovi na zabezpečenie reálnej vymožitelnosti svojich nárokov v prípade, ak bude v trestnom konaní voči odporcovi úspešný, aj v časti uplatneného nároku na náhradu škody. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP a žiadal ho zmeniť tak, že návrh bude v celom rozsahu zamietnutý. Poukázal na to, že pri nariadení neodkladného opatrenia musí byť osvedčená existencia právneho vzťahu medzi stranami a trvanie (existencia) nároku (§ 326 ods. 1 CSP). Žalobca v návrhu uviedol, že podozrenie z jeho trestnej činnosti uviedol z dôvodu osvedčenia existencie pohľadávky, z čoho vyplýva, že základom jeho nároku má byť škoda spôsobená trestným činom, ktorý mal spáchať formou pomoci. Akúkoľvek trestnú činnosť poprel. Odsúdený bol jeho otec za to, že vykonával opatrenia na zníženie majetku tým, že ho previedol. V skutkovej vete trestného rozsudku sa neuvádza, že by sa na tom mal podieľať, a už vôbec nie formou pomoci. Súd nerešpektuje prezumpciu neviny, keď údajný trestný čin ako základ nároku posudzuje a považuje ho voči jeho osobe za osvedčený, čím zasahuje do jeho ústavného práva podľa článku 50 ods. 2 Ústavy SR, ktorý hovorí, že každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, pričom voči jeho osobe sa žiadne konanie ani len nevedie. Vyplatenie finančných prostriedkov bolo v súlade so zákonom, keďže sa jednalo o jeho právne nároky voči spoločnosti otca. Pokiaľ sa týka prevodov hnutel'ného majetku, tieto boli odplatné a týkali sa spoločnosti KALORIM s.r.o., a nie jeho ako fyzickej osoby. Práve z uvedených dôvodov nebol v danom trestnom konaní obvinený. Len trestné súdy sú oprávnené rozhodovať o tom, či bol spáchaný trestný čin a tom, kto ho spáchal. Súd v civilnom konaní nesmie prejudiciálne posúdiť, že došlo k spáchaniu trestného činu. Ak je teda základom nároku škoda spôsobená trestným činom, civilný súd nesmie posudzovať ani len „osvedčenie“ existencie nároku a nemôže vychádzať z toho, že bolo „osvedčené“, že škoda bola spôsobená trestným činom a teda urobiť si záver o tom, že bola „osvedčená“ trestná činnosť. Neexistuje ani civilný nárok na náhradu škody, pretože predpokladá porušenie právnej povinnosti, pričom žalobca porušenie žiadnej právnej civilnej povinnosti ani netvrdí. Ak teda neexistuje civilný nárok a trestnoprávnu rovinu civilný súd nemôže posudzovať, nemohlo byť neodkladné opatrenie pre absenciu osvedčenia nároku, resp. právneho vzťahu vydané. V trestnom konaní žalobca podal návrh na zaistenie majetku, a preto civilný súd nemôže nahrádzať činnosť trestných orgánov vo veci zaisťovania majetku. Lehota na rozhodnutie o trestnom oznámení (§ 196 ods. 2 Trestného poriadku) 30 dní už uplynula a zo strany OČTK nebol o ničom upovedomený. Žiadne konanie, ani civilné ani trestné, sa voči nemu nevedie, a preto určenie, že neodkladné opatrenie má trvať do právoplatného skončenia konania o trestnom oznámení, nedáva právny zmysel takisto ani samotné neodkladné opatrenie, pričom ak by v danom konaní pod danou značkou bola obvinená iná osoba, tak neodkladné opatrenie proti nemu by naďalej trvalo. Súd tvrdí, že základ nároku nebude posudzovať slovami „ak sa v trestnom konaní preukáže“, avšak má osvedčené, že nárok trvá (existuje), čo je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Je neprípustné, aby pri akomkoľvek trestnom oznámení civilný súd „pre istotu“ zaisťoval majetok akejkoľvek osoby, pretože sa jedná o zásah do ústavného práva vlastníť majetok (článok 20 Ústavy SR), a to bez rozumného dôvodu. Nie je zrejmé, či neodkladné opatrenie bolo nariadené pred začatím konania alebo

počas neho. Ak by bolo nariadené pred začatím konania, mali byť strany poučené, akú žalobu vo veci mali podať (§ 336 ods. 1, § 337 ods. 1 CSP). Ak bolo nariadené počas konania, má sa na mysli konanie pred týmto civilným súdom (§ 156, § 324, § 336, § 337 CSP), pretože nemožno nariadiť neodkladné opatrenie civilným súdom v trestnom konaní (dokonca predsúdnom, resp. pred začatím trestného stíhania), čo súd učinil. Stranou žiadneho konania o náhradu škody nie je, a teda nemá možnosť sa brániť vo veci samej, a napriek tomu mu je „zabezpečený“ civilným súdom majetok do skončenia nejakého všeobecného trestného konania, a teda na neurčito, z dôvodu čoho sa jedná o porušenie jeho práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu. Pokiaľ súd uviedol, že zabezpečovacie opatrenie nenariadil, pretože na predmetných nehnuteľnostiach je vyznačená plomba a záložné právo by bolo len druhé v poradí, neskúmal, či by aj toto druhé bolo potenciálne spôsobilé žalobcu uspokojiť, ktorá úvaha celkom absentuje, pretože ak by výťažok z predaja zálohu prevyšoval pohľadávku zabezpečenú v prospech prednostného záložného veriteľa, ostatní záložní veritelia majú právo na uspokojenie zo zvyšku výťažku, a teda sú aj oni chránení. Snahou súdu „predstihnúť“ iného veriteľa dochádza k zvýhodňovaniu žalobcu na úkor iného legitímneho veriteľa, pričom je otáznou, ako má na to reagovať banka, ktorá mu poskytla úver, na základe ktorého žiada zapísať záložné právo na list vlastníctva. Neodkladné opatrenie je aj neproporcionálne, v ktorom smere je aj nedostatočne odôvodnené, keďže je mu zakázané nakladať s nehnuteľnosťami v hodnote cca 350 000,- eur kvôli výrazne nižšej pohľadávke žalobcu.

4. Žalobca so svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť, v celom rozsahu sa stotožniac s jeho závermi. Uviedol, že v trestnom konaní si uplatnil nárok na náhradu škody vzhľadom k tomu, že z už existujúceho a právoplatného rozsudku v inom trestnom konaní vyplýva, že žalovaný sa podieľal na opatreniach smerujúcich k znižovaniu majetku dlžníka žalobcu, v dôsledku čoho mu vznikla škoda. V súčasnosti existuje dôvodná obava (prebiehajúce konanie o povolenie vkladu záložného práva), že žalovaný nakladá aj so svojím nehnuteľným majetkom, a to opäť takým spôsobom (zaťažuje ho právom tretej osoby), aby v prípade budúceho výkonu rozhodnutia nemohol byť postihnutý, a teda aby nemohol byť predmetom uspokojenia nároku žalobcu. Súd prvej inštancie mal dostatočne osvedčený právny vzťah medzi stranami a z neho vyplývajúci jeho nárok na náhradu škody. Žalovaný síce tvrdí, že sa nedopustil žiadneho trestného činu, a preto nemôže existovať jeho žiadny nárok, ktorému by sa mala poskytnúť ochrana, avšak posúdenie, či sa dopustil alebo nedopustil trestného činu, je v tomto konaní irelevantné a súd túto otázku neposudzoval, t.j. neposudzoval osvedčenie existencie trestného činu žalovaného, keď navyše ani nikto netvrdí, že trestný čin spáchal. Táto otázka je predmetom posudzovania orgánov činných v trestnom konaní. Súd posudzoval osvedčenie nároku žalobcu na náhradu škody, o ktorej tvrdí, a zároveň predložil dôkazy svedčiace o závere, že mohla byť spôsobená aj konaním žalovaného, ktorý sa podieľal na opatreniach smerujúcich k znižovaniu majetku jeho dlžníka a u ktorého je dokonca dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa formou účastníctva. Nárok žalobcu náhradu škody má svoj základ v súkromnom práve, bez ohľadu na to, či je jej vznik založený v príčinnej súvislosti s konaním, ktoré môže nadobudnúť intenzitu trestného činu. Úlohou súdu prvej inštancie pritom bolo len osvedčiť danosť jeho nároku ako v budúcnosti dôvodne deklarovanej pohľadávky, na čo civilný súd bezpochybné právomoc má. Prítom platí, že nárok na náhradu škody uplatnený v trestnom konaní nemožno následne uplatniť aj v civilnom konaní, pretože by to predstavovalo prekážku už začatého konania (litispendencie), čo znamená nemožnosť viesť konanie, ktoré začalo neskôr – nie nemožnosť viesť konanie vôbec (za predpokladu, že konanie na civilnom súde by začalo skôr). Otázku proporcionality súd posudzoval na základe informácií o záložnom práve, ktoré mal v čase rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia za preukázané (osvedčené). Žalovaný síce tento postup namieta, no sám žiadne tvrdenia, ktoré by postup súdu mohli spochybníť, neuvádza. Prítom je to len on, ktorý môže poskytnúť relevantné informácie o rozsahu a hodnote svojho majetku, prípadne o záložnom práve, preto nemožno hovoriť o unesení jeho bremena tvrdenia, keď ani len nespochybnil skutočnosť odôvodňujúce obavu z ohrozenia exekúcie. Zo skutočností ním uvedených v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj z pripojených príloh je dostatočne osvedčené, že žalovaný sa mohol dopustiť protiprávneho konania – tým, že sa spolupodieľal na úkonoch, ktorých cieľom bolo zbavenie majetku spoločnosti CALORIM Sk, s.r.o., pričom je nesporné, že takýmto protiprávnym konaním mu vznikla škoda, čo jasne vyplýva zo skutkovej vety trestného rozsudku 2T/5/2023, pričom civilný súd je podľa § 193 CSP viazaný rozhodnutím príslušného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin. Jeho nárok pritom nemusí byť preukázaný nad akúkoľvek pochybnosť, ale nárok, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, je nutné posudzovať tak, že nemá ísť o nárok zrejme nedôvodný. Argument žalovaného, že žiadny trestný čin nespáchal, a preto žiadny vzťah medzi stranami neexistuje, je irelevantný, keďže súd nepotreboval, ani neposudzoval otázku prípadnej trestnej zodpovednosti

žalovaného. Nebolo jeho cieľom, ani cieľom súdu žalovaného obviňovať zo spáchania trestného činu, keď túto skutočnosť ani nikdy netvrdil. Záver súdu o tom, že žalovaný môže byť zodpovedný za protiprávne konanie, z ktorého vyplýva žalobcovi pohľadávka na náhradu škody, nie je záverom o trestnej činnosti žalovaného, ale záverom o osvedčenom nároku žalobcu na náhradu škody. Pokiaľ by prevody majetku zo spoločnosti CALORIM boli skutočne v súlade so zákonom, nebolo by vedené trestného stíhanie voči otcovi žalovaného a tento by ani nebol právoplatne odsúdený. Pritom, pokiaľ sa určitá osoba dopustí úmyselného konania smerujúceho k zníženiu majetku dlžníka, ktorého cieľom je znemožniť uspokojenie pohľadávky veriteľa (t.j. spôsobiť mu škodu), ide v civilnoprávnej rovine o nedovolené konanie, ktoré sa prieči dobrým mravom (§ 424 OZ), preto konanie žalovaného, ktorým sa podieľal na opatreniach smerujúcim k zníženiu majetku jeho dlžníka – čo vyplýva z právoplatného trestného rozsudku - je konaním posúdiťelným podľa uvedeného ustanovenia. Keďže aj trestný súd v adhéznom konaní posudzuje súkromnoprávne nároky, riadne uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní má rovnaké právne dôsledky, ako keby došlo k jeho uplatneniu civilnou žalobou. Trestný poriadok neupravuje, kedy najskôr môže poškodený uplatniť svoj nárok na náhradu škody a neustanovuje podmienku, že poškodený tak môže urobiť až po vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe. Poškodený svoj nárok na náhradu škody môže uplatniť už v samotnom trestnom oznámení. Súd dostatočne zdôvodnil splnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia a presvedčivo vysvetlil, prečo účel nemožno dosiahnuť nariadením zabezpečovacieho opatrenia. Žalovaný neosvedčil, že súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie v rozpore s princípom proporcionality. Súd ani on v čase rozhodovania nemali bližšiu vedomosť o ďalšom majetku žalovaného, ani o samotnom záložnom práve, o vklade ktorého prebieha v súčasnosti katastrálne konanie, o jeho účele, či pohľadávke, ktorá má byť záložným právom zabezpečená. Súd otázku proporcionality posudzoval na základe informácií o nehnuteľnostiach a záložnom práve, ktoré mal v čase rozhodnutia, keď žalovaný sám neuvádza také skutočnosti, ktoré sú spôsobilé postup súdu spochybníť a nespĺňa procesnú povinnosť strany tvrdiť podstatné skutočnosti, a preto o neunesení dôkazného bremena nemožno hovoriť. Žalovaný pritom nijako nevyvrátil (ani len nespochybnil) skutočnosti odôvodňujúce obavu z exekúcie.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP) ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP).

6. Podľa ust. § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 325 ods. 2 písm. c/ CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami.

Podľa § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 CSP uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

7. Krajský súd zdôrazňuje, že o nariadení neodkladného opatrenia rozhoduje súd v relatívne krátkej zákonnej lehote, počas ktorej nemá čas na vlastné dokazovanie, tak ako sa uskutočňuje pri prejednaní a rozhodovaní vo veci samej, a preto vychádza zo skutočností zistených z listinných, resp. iných dôkazov, ktoré sú mu známe, z ktorých však musia byť minimálne osvedčené skutočnosti, ktoré sú zásadné pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, t. j. potreba bezodkladne upraviť pomery strán a dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana (§ 325, § 326 CSP). Z návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že tento nárok na náhradu škody voči žalovanému odvíja od trestného rozsudku 22T/5/2023 z 19.06.2023, ktorým bol otec žalovaného odsúdený za pokračovací zločin poškodzovania veriteľa, pretože v jeho skutkovej vete sa uvádza, že v úmysle zmať uspokojenie veriteľa (aj žalobcu) previedol na účet žalovaného zo spoločnosti CALORIM Sk, s.r.o. 12 290,- eur a na žalovaného a spoločnosť KALORIM s.r.o., ktorej je konateľom a spoločníkom hnutelné veci za 46 700,- eur, z čoho vyplýva podozrenie, že žalovaný sa účastnil na trestnej činnosti formou pomoci, za čo na neho podal trestné oznámenie zo 17.08.2023, pričom pokiaľ by sa v novom

trestnom konaní (ktoré je stále v štádiu pred začatím trestného stíhania) jeho podozrenie potvrdilo, bude mať proti nemu nárok na náhradu škody.

Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu je v súčasnosti založený len na jeho domnienkach, ktoré neboli v čase rozhodovania ani len osvedčené (§ 217 ods. 1, § 234 ods. 2 CSP) a na základe len týchto domnienok rozhodoval aj súd prvej inštancie. Zo skutkovej vety trestného rozsudku nevyplýva ani úmyselné konanie žalovaného smerujúce k zníženiu majetku dlžníka, ktorého cieľom je znemožniť uspokojenie žalobcovej pohľadávky, preto konanie žalovaného proti dobrým mravom nebolo taktiež ani len osvedčené. Orgány činné v trestnom konaní zisťujú trestné činy z úradnej povinnosti (§ 1, § 2 ods. 1, 6 Trestného poriadku) a sám žalobca uviedol, že prvé trestné oznámenie podal v marci 2021 a doteraz nimi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalovanému nebolo, keď súd nemôže sám posúdiť, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal (§ 194 ods. 1 CSP).

8. V trestnom rozsudku 22T/5/2023 sa uvádza, že obžaloba, ktorá sa poškodenému doručuje (§ 240 ods. 1 písm. b/ TP) bola podaná na súde 19.01.2023, z čoho vyplýva, že najmenej odvtedy žalobca vedel o skutočnostiach uvádzaných v skutkovej vete rozsudku, pričom z upovedomenia o zastavení exekúcie proti povinnej spoločnosti z 06. júna 2022, ktoré mu bolo taktiež doručené vedel, že sa nepodarilo zistiť majetok, ktorý by mohol byť postihnutý exekúciou. Vychádzajúc potom z uvedeného ako aj z toho, že skutok sa mal stať v roku 2017, nebola osvedčená ani potreba bezodkladne upraviť pomery strán, vzhľadom k tomu, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný 21.09.2023, prihliadnúc aj k tomu, že v trestnom oznámení na žalovaného žalobca navrhol, aby prokurátor zaistil jeho nárok ako poškodeného na náhradu škody podľa § 50 ods. 1 Trestného poriadku s uvedením predmetných nehnuteľností.

9. Vychádzajúc z uvedených skutočností odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania priznal vzhľadom na jeho plný úspech vo veci v rozsahu 100 %.

11. Toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).